

ло ся е даже близу тѣдъзъ, въ едно мѣсто уединено, мълчаливо и прочая, памятникъ отъ до-садныхъ онѣзи старцы, прѣдъ които онѣзъ що обычатъ прѣхласваніата идѣтъ та ся прозяватъ. Като си помислихъ че съ благодареніе ще изобразите това мѣсто и този паметникъ, и понеже мѣстото не ся намѣрва лесно, рѣшихъ да вы послужи за водителъ, а за награда ще ви искамъ това само да ся не покѣсате отъ въодушевеніе, което ми е невъзможно да сподѣлихъ съ васъ.

— Тѣй да е, господже, ще обуздаѣ сърдцето си.

— Ще ви ся молѣ.

— Разумѣва ся. А какъ ся казува този паметникъ?

— Азъ го казувамъ купъ камъніе или грамада, мѣстнытъ жители го казуватъ *мигурдитъ*, *) а старицаритъ инакъ.

И когато слѣзвахмы излека по рѣкѣтъ, между двѣ росны ливады, малкы и повечето черны волове, съ дългы и остры рога, дигахъ главы щомъ чухъ ударытъ на лопатытъ, и гледахъ ны искриво и диво. Долината, гдѣто рѣката змѣевидно ся извиваше, и отъ двѣтъ страны бѣше склучена отъ редъ планинскы бърда, едны покриты отъ сухы шубрацы, а другы съ зелены моравы. Тукъ тамъ прѣзъ полегатъ нѣкоѣ пищенности, между два хрыда, виждахмы небосклонътъ да ся про-

*) Намѣрва ся въ Кадудалскѣтъ дѣбравѣ, въ Морвиханѣ.